

ΛΕΝΑ ΔΙΒΑΝΗ
Η ΑΜΑΛΙΑ
ΑΙΧΜΑΛΟΤΗ
ΤΟΝ ΔΗΣΙΟΝ

Σειρά: Αμαλία
Βιβλίο 2



ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ



ΛΕΝΑ ΔΙΒΑΝΗ

Η ΑΜΑΛΙΑ
ΑΙΧΜΑΛΟΤΗ
ΤΟΝ ΔΗΣΤΟΝ

Σειρά: Αμαλία
βιβλίο 2



ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Περιεχόμενα

Σπάσιμο θέλει το κεφάλι μου	07
Πλούσιοι και φτωχοί	12
Μια δασκαλίτσα όλο κόλπα	16
Ο Νεραϊδογεννημένος	24
Τι χρώμα έχει το Παρίσι;	27
Γιατί είναι κόκκινο το φουστάνι της βασίλισσας;	32
Νύχτα γεμάτη θαύματα	38
Το ζαχαροπλαστείο με τους εργολάβους	42
Η μόδα θέλει θυσίες!	46
Τέσσερις νεκρές γάτες και μία ζωντανή	52
Η κατάρα του λήσταρχου Κατάρα	63
Ή τώρα ή ποτέ	69

Σπάσιμο θέλει το κεφάλι μου

ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΠΡΩΙΝΟ του Σεπτέμβρη του 1850, η Αμαλία, γνωστή υπναρού, κοιμόταν στο πατρικό σπιτάκι της στην Κυψέλη και δεν ξύπνησε από το ασταμάτητο κικιρίκι του πολεμόχαρου πετεινού που είχε φέρει ο πατέρας της πριν μια βδομάδα στο κοτέτσι. Δεν ξύπνησε ούτε από τη μυρωδιά του τσαγιού με μέλι, που της έφτιαχνε ο πατέρας της κάθε πρωί, για να την παρακινήσει να σηκωθεί από το κρεβάτι της. Ξύπνησε από κάτι αγριοφωνάρες, ανακατεμένες με το νευρικό γάβγισμα του Πάμε, ο οποίος δεν άντεχε τις φωνές. Η μία φωνή ήταν του κυρ Λάμπρου, του πατέρα της. Η άλλη, όμως, ποια ήταν;

Έστησε αυτί, αλλά και πάλι δεν κατάλαβε. Αυτό που άκουγε ήταν μια άγνωστη αντρική φωνή, που φώναζε κι έκλαιγε μαζί – πολύ περίεργος ήχος. Η Αμαλίτσα μισοσηκώθηκε και είδε κάποιον να κάθεται στην καρέκλα, να διηγείται κάτι, να χειρονομεί και να ρίχνει πού και πού σφαλιάρες στο ίδιο του το κεφάλι! Κάθε φορά που χτυπούσε το κεφάλι του, ο Πάμε γάβγιζε σαν να ήθελε να τον σταματήσει. Δεν ήταν καθόλου άγνω-

στος όμως, ήταν ο μπαρμπα-Μοθωνιός, ο βοσκός, παλιός φίλος του πατέρα. Απλώς ήταν δύσκολο να γνωρίσεις εκείνο το πρωί τη φωνή του, έτσι παράξενα που έβγαινε από το λαρύγγι του, σαν να πνιγόταν. Ο κυρ Λάμπρος τον άφηγε υπομονετικά να θρηνεί για το πάθημά του, χωρίς να λέει τίποτα – απλώς τον χτυπούσε παρηγορητικά στην πλάτη, κουνώντας πού και πού το κεφάλι με κατανόηση.

– ‘Ηξεραν! ‘Ηξεραν, σου λέω, Λάμπρο. Με παραφύλαγαν. Είδαν που περνάω κάθε βράδυ το κοπάδι απ’ αυτό το μονοπάτι και την κάναν τη δουλειά. Είμαι κι εγώ αγαθιάρης, αχ, αχ, αχ, σπάσιμο θέλει το κεφάλι μου.

Κάθε φορά που ανέφερε το κεφάλι του, του ‘ριχνε και μια σφαλιάρα με το χέρι και μετά συνέχιζε.

– Αυτοί ανοίξαν τις λακκούβες, δεν είχε λακκούβες εκεί. Τους είδε η γριά που πήγαινε για τυρί να σκάβουν, κάτι μου ‘πε, αλλά εγώ πού να... Σάμπως έχω σταλιά εδω μέσα; Κλούβιο είναι, κλούβια κεφάλια...

Αμέσως το ξαναχτύπησε το κεφάλι του, για να δείξει πόσο κλούβιο είναι. Ο Πάμε ξανάρχισε να γαβγίζει νευρικός. Η Αμαλίτσα λυπήθηκε και τον άντρα και το κουτάβι της. Πετάχτηκε πάνω, ντύθηκε πρόχειρα και έτρεξε δίπλα του.

– Γιατί το κοπανάς το κεφάλι σου, κυρ Μοθωνιέ; Θα το σπάσεις, κρίμα είναι.

– Σπάσιμο θέλει, κορίτσι μου. Ένας βλάκας και μισός, ένας χαζός είμαι. Μου τα πήραν, παιδί μου, πάνε. Τρία, όχι ένα, τρία.

Η Αμαλία κοίταξε τον πατέρα της ζητώντας βουβά βοήθεια. Δεν καταλάβαινε τι είχε οδηγήσει σε μαύρη απελπισία τον καλό αυτόν άνθρωπο. Γιατί βαρούσε το κεφάλι του σαν να 'ταν καρπούζι; Τι του πήραν; Τα παιδιά; Τα σκυλιά; Τα λεφτά;

Ο κυρ Λάμπρος προσπάθησε να εξηγήσει στην κόρη του τι έγινε, μιλώντας με μαλακή φωνή, για να μη στεναχωρήσει κι άλλο τον απελπισμένο φίλο του.

– Του κλέψαν τρία πρόβατα μπροστά στα μάτια του, Αμαλίτσα μου, γι' αυτό τον βλέπεις έτσι. Τον πιάσαν μπόσικο.

– Θα με ψήσει ζωντανό ο τσέλιγκας, σ' το λέω και το υπογράφω, συνέχισε ακάθεκτος ο Μοθωνιός. Μήπως ήταν δικά μου; Δεν ήταν. Του τσέλιγκα τα πρόβατα έκλεψαν. Θα μου στρίψει το λαρύγγι το αφεντικό, αυτό θα γίνει. Πάω εγώ, κλάψτε με και ξεχάστε με.

– Ε, δε θα σε σκοτώσει κιόλας, διαμαρτυρήθηκε το κορίτσι. Φταις εσύ που υπάρχουν κακοί άνθρωποι;

– Φταίω που είμαι αγαθιάρης, φταίω. Χαμπάρι δεν πήρα ότι λείπαν τα πρόβατα. Τα 'βαλα στο μαντρί και πήγα για ύπνο. Δεν τα μέτρησα. Το πρωί είδα ότι ήταν λειψά.

Στο σημείο αυτό, πήγε να ξαναδώσει μια σφαλιάρα στον εαυτό του, αλλά ο πατέρας άρπαξε το χέρι του και τον σταμάτησε. Ο Πάμε, που καρραδοκούσε, αποφάσισε να μη γαβγίσει κι αυτός.

– Σταμάτα! Κι εμένα μου κλέψαν τα μελίσσια πριν από τρεις μήνες, αλλά δεν έπεσα να πεθάνω. Ψυχραιμία.

Ψέματα έλεγε ο πατέρας, είχε κοντέψει να πεθάνει, αλλά τι να κάνει... έπρεπε να τον παρηγορήσει αυτόν τον φουκαρά.

– Μα πώς έγινε; Δεν τους είδατε; ρώτησε το Αμαλάκι.

Ήξερε πόσο πρόσεχαν οι βοσκοί τα πρόβατα. Ένα ένα τα γνώριζαν. Τους είχαν και ονόματα!

Ο καημένος ο Μοθωνιός κούνησε το ταλαιπωρημένο κεφάλι του πέντ' έξι φορές. Πάλι ανέλαβε ο κυρ Λάμπρος να της εξηγήσει.

– Ληστές ήταν, κορίτσι μου, κλέφτες. Είχαν δει ότι ο Μοθωνιός περνούσε τα πρόβατα απ' αυτό το μονοπάτι που οδηγεί στη στάνη. Ανοίξαν λοιπόν τρεις μεγάλες λακκούβες και, καθώς περνούσαν τα πρόβατα, τρία έπεσαν μέσα σ' αυτές. Στην αφηρημάδα του απάνω, ο Μοθωνιός δεν τα είδε ούτε τα άκουσε ούτε και τα μέτρησε. Ήταν και μισοσκόταδο, πού να δεις; Πήγαν αυτοί μετά, τα πήραν απ' τις λακκούβες και μην τους είδατε, μην τους απαντήσατε.

– Καλά, αυτοί οι ληστές κάνουν ό,τι θέλουν δηλαδή; Και τους χωροφύλακες τι τους έχουμε; Γιατί δεν τους πιάνουν; ρώτησε αγανακτισμένο το Αμαλάκι.

– Τους κυνηγάνε, αλλά δεν είναι εύκολο, κορίτσι μου. Οι ληστές κρύβονται, δεν τους πλησιάζεις εύκολα. Έχουν ανθρώπους δικούς τους παντού, έχουν κουμπούρια, σκοτώνουν. Ξέρεις πόσους χωροφύλακες έχουν φάει;

– Πάντως τώρα θα φάνε αρνί. Θα λαδώσει το αντε-

ράκι τους. Έναν μήνα θα τρώνε ψητό... εις υγείαν του κοροΐδου! κλαψούρισε σκουπίζοντας τα μάτια του ο Μοθωνιός.

– Σταμάτα, κυρ Μοθωνιέ. Δεν είσαι εσύ κοροΐδο. Αυτοί είναι πονηροί, επέμεινε το Αμαλάκι.

– Αυτό να το πεις στον τσέλιγκα, που θα με σφάξει στο γόνατο.

– Μα και τον τσέλιγκα τον κλέψαν, θυμήθηκε ξαφνικά ο κυρ Λάμπρος. Πριν πέντε χρόνια ήταν; Έξι;

Το μάτι του μπαρμπα-Μοθωνιού έλαμψε. Μια ελπίδα τρύπωσε μέσα του. Είχε ξεχάσει ότι και το αφεντικό του είχε πέσει θύμα των ληστών.

– Ναι, ναι, ναι! Πώς το ξέχασα; Πριν έξι χρόνια ήταν! Φλεβάρη μήνα. Είχαν μπει μέσα στο μαντρί, φαρμάκωσαν τα σκυλιά και τύλιξαν τα τσαρούχια τους με υφάσματα για να μην ακούγονται. Μπήκαν σαν φαντάσματα, πήραν πέντε πρόβατα και δυο αρνιά και γίναν καπνός. Το πρωί ο τσέλιγκας πήγε να τρελαθεί που τον έπιασαν στον ύπνο.

– Ε, αφού την είχε πάθει κι αυτός, θα σε καταλάβει, δε θα σε πειράξει. Μη φοβάσαι, είπε η Αμαλία και του χαμογέλασε ενθαρρυντικά.

– Ναι, μωρέ Μοθωνιέ, συμπλήρωσε ο κυρ Λάμπρος. Είναι καλός άνθρωπος, θα σε μαλώσει, ε, και μετά θα το ξεχάσει. Να σου βάλω λίγο τσάι ακόμα να ηρεμήσεις;

Πλούσιοι και φτωχοί

ΜΟΛΙΣ ΕΙΔΕ τον μπαρμπα-Μοθωνιό να ηρεμεί λιγάκι, η Αμαλία πήγε να ντυθεί.

– Πατέρα, ετοίμασε το μέλι της βασίλισσας μέχρι να ντυθώ. Βιάζομαι. Άρρησα.

– Ποιας βασίλισσας; παραξενεύτηκε ο Μοθωνιός. Το δικό σας μέλι τρώει η βασίλισσα; Μωρέ μπράβο μεγαλεία, κυρ Λάμπρο!

– Ε, αφού το ξέρεις, εμείς την αγαπάμε την Αμαλία. Τέτοια βασίλισσα πώς να μην την αγαπάς; Έχουν γίνει φιλενάδες με την κόρη μου, της έδωσε και υποτροφία για να γίνει δασκάλα. Να μην της στείλω κι εγώ το καλύτερο μέλι, το πιο αγνό, το πιο μυρωδάτο;

– Πατέρα, άσε τα λόγια και ετοίμασε το μέλι, σε παρακαλώ. Έχω αργήσει. Πρώτα θα πάω στους Μαυρομιχαλαίους για το μάθημα, μετά θα περάσω απ' το παλάτι και μετά έχω άλλα δύο μαθήματα. Έχω αργήσει, σου λέω!

Πράγματι είχε αργήσει. Σε μία ώρα έπρεπε να είναι στην πλατεία Συντάγματος, στο αρχοντικό της συμμαθήτριάς της Φωτεινής Μαυρομιχάλη. Τα δυο κορίτσια

ήταν φίλες όλα τα χρόνια του σχολείου, κι ας ήταν η μία πλούσια κι η άλλη τόσο φτωχή. Κάθονταν πάντα στο ίδιο θρανίο και θαύμαζαν η μία την άλλη. Η Φωτεινή θαύμαζε την Αμαλίσα για την εξυπνάδα, τα ταλέντα της και την επιμονή της να κάνει τα όνειρά της πραγματικότητα. Η Αμαλία, πάλι, θαύμαζε τη Φωτεινή γιατί ήταν μυαλωμένη και είχε καλή ψυχή. Ποτέ δεν την είδε να μεγαλοπιάνεται, να κοιτάει αφ' υψηλού τη φτωχολογιά, να περηφανεύεται για τα λούσα της. Δεν ήταν κοκορόμουσα, κι ας ήταν από το μεγάλο σόι των Μαυρομιχαλαίων. Δεν ήταν πάντα πλούσιοι άλλωστε. Η Φωτεινή τής είχε πει ότι ο προ-προ-προ-προπάππος της, κάνα δυο αιώνες πριν, ήταν ένα ορφανό που το λέγανε Μιχάλη. Την εποχή εκείνη τα ορφανά τα λέγανε «μαύρα» παιδιά, γι' αυτό κατέληξαν να το φωνάζουν Μαυρο-Μιχάλη.

Το σπίτι τους ήταν ένα τεράστιο αρχοντικό. Δηλαδή της Αμαλίας τής φαινόταν τεράστιο, γιατί μπροστά στο καλύβι το δικό τους έμοιαζε με παλάτι. Υψηλοί επισκέπτες μπαινόβγαιναν, πολιτικοί, έμποροι και πρέσβεις. Οπλισμένοι Μανιάτες το φρουρούσαν. Υπηρέτες μαγείρευαν και καθάριζαν, αλλά, όπως είπαμε, η Φωτεινή δεν ήταν ψηλομύτα.

– Τι να περηφανευτώ; έλεγε. Μήπως τα 'φτιαξα μόνη μου; Άλλοι δούλεψαν γι' αυτά. Εγώ είμαι απλώς τυχερή που τα χαίρομαι.

Η Φωτεινή, όμως, ήθελε πάντα να μοιράζεται τη χαρά της, γι' αυτό βοηθούσε όποιον είχε ανάγκη όταν